

Krisztus és Szent Péter éjszakai szálláson

Krisztus Urunk me' Szent Péter a földön járt, oszt mentek egy falubó' a más' faluba. Az egy' házba' lagzi vót, a másikba' me' halott. Aszongya Krisztus urunk Péternek:

– No, Péter hova menünk?!

– Hát, ahol a vígság van! – aszongya.

– No, gyerink be!

Hát bementek úgye, osztan megengedték nekik, hogy a kemencére fel-feküdjenek. Krisztus urunk feküdt belüre, Péter meg a szélén. Bent me' mulattak, táncoltak, a vőfélyek meg néha ki-kimentek, oszt jó odapuhantottak a szélső embernek. A' meg igaz-e Péter vót, oszt má' mikor másodszor is elverték, aszondta:

– No, má' most én megyek a falho', te me' gyere ide a szélire, cseréljük meg a helyet.

Hát jó van, meccseréték. Amikor megint mennek ki a vőfélyek, aszongyák:

– No, ez, aki a szélin fekszik-e, e' má' kapott, most má' aggyunk annak is, aki a falná' fekszik!

Megint jó odavertek Péternek. Mikor reggel elmentek, aszongya Krisztus urunk:

– No, Péter, mit mondtam neked! Látod, mehettünk vóna oda, ahol a halott vót, de te a vígságba akartá' menni! Most má' akkor ne jajgass, oszt gyere utánam!